

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Εκατόν Δέκα Τρία

Αποκαλύπτοντας την Τριπλή Εφαρμογή της Προφητείας: Κατανοώντας τη Σημασία της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 στο Βιβλικό Πλαίσιο

Jeff Pippenger
2024-03-03

Όταν ο Κύριος οδήγησε τον λαό Του των εσχάτων ημερών πίσω στις «αρχαίες οδούς» του Ιερεμιά, στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, είχε ήδη προσδιορίσει τον κανόνα της τριπλής εφαρμογής της προφητείας.

Ούτως λέγει Κύριος· Σταθίτε επί τῶν ὁδῶν καὶ ἴδετε, καὶ ἐρωτήσατε περὶ τῶν ἀρχαίων τριβῶν, ποία εἶναι ἡ ἀγαθὴ ὁδός, καὶ περιπατήσατε ἐν αὐτῇ, καὶ θέλετε εὐρεῖ ἀνάπαυσιν διὰ τὰς ψυχὰς ὑμῶν. Ἄλλ' εἶπαν· Δὲν θέλομεν περιπατήσῃ ἐν αὐτῇ. Ἔτι ἔστησα ἐφ' ὑμᾶς σκοποὺς, λέγων· Ἀκούσατε τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος. Ἄλλ' εἶπαν· Δὲν θέλομεν ἀκούσει. Ἰερεμίας 6:16, 17.

Όταν ο Κύριος επανέφερε τον λαό Του στις αρχαίες οδούς, αυτοί θα εύρισκαν ανάπαυση (την όψιμη βροχή), και τότε στους φύλακες δόθηκε ένα μήνυμα σάλπιγγας. Όλοι οι προφίτες προσδιορίζουν με τον τελειότερο τρόπο το τέλος των εσχάτων ημερών· επομένως, το μήνυμα της σάλπιγγας των εσχάτων ημερών θα ήταν η τελική σάλπιγγα, η οποία είναι η έβδομη σάλπιγγα, η οποία είναι το τρίτο αλίμονο.

Όταν ο λαός Του των εσχάτων ημερών άρχισε να περπατεί εντός των αρχαίων οδών, αναγνωρίσθηκε ότι τα χαρακτηριστικά του πρώτου ουαί προσδιόριζαν έναν συγκεκριμένο συμβολικό ιστορικό ηγέτη (Μωάμεθ), και ότι το δεύτερο ουαί έπραττε το ίδιο (Οσμάν). Διαπιστώθηκε ότι καθεμία από τις τέσσερις πρώτες σάλπιγγες είχε επίσης συγκεκριμένους συμβολικούς ηγέτες για να ταυτοποιείται η σάλπιγγα, και τότε αναγνωρίσθηκε ότι ο Οσάμα μπιν Λάντεν ήταν ο συμβολικός ηγέτης του τρίτου ουαί.

Ο Μωάμεθ συνδεόταν με την Αραβία, και ο Οσμάν ήταν το σύμβολο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας στην Τουρκία, και ο Οσάμα μπιν Λάντεν αντιπροσώπευε την παγκόσμια ισλαμική τρομοκρατία, αν και αυτός, όπως και ο Μωάμεθ, ήταν Άραβας.

Αναγνωρίσθηκε επίσης ότι το πρώτο αλίμονο πλήγωσε τα στρατεύματα της Ρώμης και ότι το δεύτερο αλίμονο θανάτωσε τα στρατεύματα της Ρώμης. Η 11η Σεπτεμβρίου 2001 αναγνωρίσθηκε τότε ως το σημείο κατά το οποίο το Ισλάμ του τρίτου αλίμονου πλήγωσε το στράτευμα της Ρώμης (των Ηνωμένων Πολιτειών), αλλά ότι, κατά τον νόμο της Κυριακής, θα θανατώσει το στράτευμα της Ρώμης, καθώς οι Ηνωμένες Πολιτείες φθάνουν στο τέλος τους ως η έκτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας και παραδίδουν την εθνική τους κυριαρχία στην τριπλή ένωση του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτη.

Αναγνωρίστηκε ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες ήταν το θηρίο της γης με τα δύο κέρατα εξουσίας. Ένα πρωτεύον προφητικό γνώρισμα του θηρίου της γης είναι ότι μεταβάλλεται από αρνίο σε δράκοντα. Προφητικώς, τα κέρατα αντιπροσωπεύουν δύναμη, και η δύναμη του θηρίου της γης ήταν ο Ρεπουμπλικανισμός και ο Προτεσταντισμός, οι οποίοι παριστάνονται ως τα δύο κέρατα του θηρίου της γης. Αλλά τώρα, στις έσχατες ημέρες, οι δύο δυνάμεις του θηρίου της γης έχουν μεταβληθεί σε στρατιωτική και οικονομική ισχύ. Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, το Ισλάμ του τρίτου αλίμονο έπληξε τη γη, σύμβολο του θηρίου της γης, το Πεντάγωνο, σύμβολο της στρατιωτικής του ισχύος, και τους Δίδυμους Πύργους στη Νέα Υόρκη, σύμβολο της οικονομικής του δύναμης.

Όταν αναγνωρίστηκε επίσης ότι τόσο η αρχική ιστορία του πρώτου ουαί όσο και η τελική ιστορία του δευτέρου ουαί παρουσίαζαν μια απεικόνιση της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, αναγνωρίστηκε ότι, κατά την έλευση του τρίτου ουαί, όταν τα μεγάλα κτήρια της Νέας Υόρκης κατεδαφίστηκαν, προσδιορίστηκε ότι η διαδικασία της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων είχε αρχίσει.

«Τώρα διαδίδεται ο λόγος ότι έχω δηλώσει πως η Νέα Υόρκη πρόκειται να σαρωθεί από παλιρροϊκό κύμα; Αυτό ουδέποτε το είπα. Έχω πει, καθώς έβλεπα τα μεγάλα κτίρια να υψώνονται εκεί, όροφο επάνω σε όροφο: “Τι φοβερές σκηνές θα διαδραματισθούν όταν ο Κύριος εγερθεί για να συγκλονίσει σφοδρώς τη γη! Τότε θα εκπληρωθούν τα λόγια της Αποκάλυψης 18:1–3.” Ολόκληρο το δέκατο όγδοο κεφάλαιο της Αποκάλυψης αποτελεί προειδοποίηση για ό,τι πρόκειται να επέλθει επί της γης. Αλλά δεν έχω ιδιαίτερο φως σχετικά με το τι πρόκειται να συμβεί στη Νέα Υόρκη, παρά μόνο ότι γνωρίζω πως κάποια ημέρα τα μεγάλα κτίρια εκεί θα καταρριφθούν από τη στροφή και την ανατροπή της δυνάμεως του Θεού. Από το φως που μου έχει δοθεί, γνωρίζω ότι καταστροφή υπάρχει στον κόσμο. Ένας λόγος από τον Κύριο, ένα άγγιγμα της κραταιάς Του δυνάμεως, και αυτά τα ογκώδη οικοδομήματα θα πέσουν. Θα λάβουν χώρα σκηνές, η φοβερότητα των οποίων δεν μπορούμε να φανταστούμε.» Review and Herald, 5 Ιουλίου 1906.

Η «φθορά που είναι εν τω κόσμω» είναι ο χαρακτήρας του Ισλάμ, διότι ο χαρακτήρας του παριστάνεται ως Απολλύων και Αβαδδών στο ένατο κεφάλαιο, ενδέκατο εδάφιο, της Αποκάλυψης.

Και είχαν επάνω τους βασιλέα, τον άγγελο της αβύσσου, του οποίου το όνομα στην εβραϊκή γλώσσα είναι Αβαδδών, ενώ στην ελληνική γλώσσα έχει το όνομα Απολλύων. Αποκάλυψη 9:11 (ENNEA ENTEKA).

Το νόημα του ονόματος, ή του χαρακτήρα, του βασιλέως που κυβερνά το Ισλάμ, τόσο στην εβραϊκή όσο και στην ελληνική, όπως παρίσταται από τα δύο ονόματα, είναι «θάνατος» και «καταστροφή», που έφθασαν την 11η Σεπτεμβρίου 2001, όταν τα μεγάλα κτίρια της Νέας Υόρκης κατεδαφίστηκαν. Σε εκείνο το σημείο, η Αποκάλυψις κεφάλαιο δεκαοκτώ, εδάφια ένα έως τρία άρχισε να εκπληρούται.

Έγνώσθη ὅτι ἡ πρώτη μνεΐα τοῦ ἀγρίου ἀνθρώπου τοῦ Ἰσλάμ ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Γενέσεως ἐχρησιμοποίησε τὴν Ἑβραϊκὴν λέξιν διὰ τὸν «ἄγριον Ἀραβικὸν ὄνον», ἣτις ἀπεδόθη ἐν τῷ ἐδαφίῳ ὡς «ἄγριος ἄνθρωπος». Τὸ σύμβολον τοῦ Ἰσλάμ εἶναι ἡ οἰκογένεια τῶν ἵππων, καὶ ἐν τῷ ἐνάτῳ

κεφαλαίω τῆς Ἀποκαλύψεως ἐπαρουσιάσθη ὁμοίως ὡς πολεμικὸς ἵππος. Ἐπὶ τῶν ἱερῶν χαρτῶν τοῦ Ἀββακούμ, περὶ τῶν ὁποίων ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ εἶχεν πληροφορηθῆ ὅτι «δὲν πρέπει νὰ μεταβληθοῦν», τὸ Ἰσλάμ παρεστάθη ὁμοίως διὰ τῶν πολεμικῶν ἵππων.

Και ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου εἶπε πρὸς αὐτήν· Ἰδοῦ, εἶσαι ἐγκυος, καὶ θέλεις γεννήσει υἱόν, καὶ θέλεις καλέσει τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰσμαήλ· διότι ὁ Κύριος ἤκουσε τὴν θλίψίν σου. Καὶ αὐτὸς θέλει εἶσθαι ἄνθρωπος ἄγριος· ἡ χεὶρ αὐτοῦ θέλει εἶσθαι ἐναντίον παντός ἀνθρώπου, καὶ ἡ χεὶρ παντός ἀνθρώπου ἐναντίον αὐτοῦ· καὶ θέλει κατοικεῖ ἀπέναντι πάντων τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ. Γένεσις 16:11, 12.

Ἡ πρώτη μνεία τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰσμαήλ συνδέθηκε με ἓναν «περιορισμό», ὁ ὁποῖος κατέστη πρωτεῦον σύμβολο συνδεδεμένο με τὸ Ἰσλάμ.

Ἡ δε Σαράι, ἡ σύζυγος τοῦ Ἀβραμ, δὲν του ἐγέννησε τέκνα· εἶχε ὅμως μία θερααινίδα, Αἰγυπτία, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ἦταν Ἄγαρ. Καὶ εἶπε ἡ Σαράι πρὸς τὸν Ἀβραμ: Ἰδοῦ τώρα, ὁ Κύριος με ἀπέκλεισε ἀπὸ τοῦ να γεννώ· δέομαί σου, εἰσελθε πρὸς τὴν θερααινίδα μου· ἴσως ἀποκτήσω τέκνα δι' αὐτῆς. Καὶ ὁ Ἀβραμ ὑπήκουσε στὴ φωνή τῆς Σαράι. Γένεσις 16:1, 2.

Στὴν πρώτη κιόλας μνεία τοῦ Ἰσλάμ, ὅπως αὐτὸ ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὴν γέννηση τοῦ Ἰσμαήλ, τὸνίζεται ἡ ὑποταγή. Ἡ ἐννοια τῆς ὑποταγῆς εἶναι θεμελιώδης γιὰ τὴν θρησκεία τοῦ Ἰσλάμ. Ἡ λέξη «Ἰσλάμ» προέρχεται ἀπὸ δύο ἀραβικὲς λέξεις, «salaam», που σημαίνει «εἰρήνη», καὶ «aslama», που σημαίνει «κυποτάσσομαι» ἢ «παραδίδομαι». Τὸ Ἰσλάμ διδάσκει ὅτι οἱ πιστοὶ πρέπει νὰ ὑποτάσσουν τὸ θέλημά τους στὸ θέλημα τοῦ Ἀλλάχ (Θεοῦ) σὲ ὅλες τὶς πτυχές τῆς ζωῆς. Μόλις ἡ Σάρρα συνειδητοποίησε ὅτι εἶχε λάβει μιὰ κακὴ ἀπόφαση, ἐνθαρρύνοντας τὸν Ἀβραάμ νὰ πάρει τὴν Ἄγαρ καὶ νὰ γεννήσει τὸν Ἰσμαήλ, ἔλαβε ἀδεία ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ νὰ φερθεῖ σκληρὰ στὴν Ἄγαρ, γεγονός που προκάλεσε τὴν φυγὴ τῆς Ἄγαρ ἀπὸ τὸν οἶκο τοῦ Ἀβραάμ. Ἐκεῖ ἔλαβε ἓνα μῆνυμα ἀπὸ τὸν ἄγγελο.

Ἀλλ' ὁ Ἀβραμ εἶπε πρὸς τὴν Σαράι· Ἰδοῦ, ἡ δούλη σου εἶναι στὸ χέρι σου· κάμε σ' αὐτὴν ὅπως σοι φαίνεται καλὸ. Καὶ ὅταν ἡ Σαράι ἐφέρθη σκληρὰ πρὸς αὐτήν, ἐκεῖνη ἔφυγε ἀπὸ προσώπου αὐτῆς. Καὶ ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου τὴν εὔρε πρὸς πηγὴς ὕδατος στὴν ἔρημο, πλησίον τῆς πηγῆς στὸν δρόμο πρὸς τὴν Σουρ. Καὶ εἶπε· Ἄγαρ, δούλη τῆς Σαράι, πόθεν ἔρχεσαι καὶ ποῦ ὑπάγεις; Καὶ ἐκεῖνη εἶπε· Ἀπὸ προσώπου τῆς κυρίας μου Σαράι φεύγω. Καὶ ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου εἶπε πρὸς αὐτήν· Ἐπίστρεψε πρὸς τὴν κυρία σου καὶ ταπεινώθητι ὑπὸ τὰς χεῖρας αὐτῆς. Καὶ ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου εἶπε πρὸς αὐτήν· Θέλω πληθύνει σφόδρα τὸ σπέρμα σου, ὥστε δὲν θὰ δύναται νὰ ἀριθμηθῆ διὰ τὸ πλῆθος. Καὶ ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου εἶπε πρὸς αὐτήν· Ἰδοῦ, συνέλαβες καὶ θὰ γεννήσεις υἱόν, καὶ θὰ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰσμαήλ· διότι ὁ Κύριος ἤκουσε τὴν θλίψιν σου. Καὶ αὐτὸς θὰ εἶναι ἄνθρωπος ἄγριος· ἡ χεὶρ αὐτοῦ θὰ εἶναι ἐναντίον πάντων, καὶ ἡ χεὶρ πάντων ἐναντίον αὐτοῦ· καὶ θὰ κατοικεῖ ἀπέναντι πάντων τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ. Γένεσις 16:6–12.

Ὁ περιορισμὸς τοῦ Ἰσλάμ, ἡ «ὑποταγή» που ἀντιπροσωπεύει τὸν χαρακτήρα τῆς θρησκείας τοῦ Ἰσλάμ, καὶ ὁ ρόλος τοῦ Ἰσλάμ, ὅλα περιέχονται στὴν πρώτη μνεία τοῦ Ἰσμαήλ καὶ ἀντιπροσωπεύουν τὸ προφητικὸ DNA τοῦ Ἰσλάμ που παριστάνεται ἀπὸ τὰ τρία ἀλλοίμονα τῆς Ἀποκάλυψης. Ἀφοῦ ὁ Κύριος ὡδήγησε τὸν λαὸ Του στὶς ἀρχαίες ὁδοὺς τοῦ Ἱερεμία, ἀναγνώρισαν ἐπίσης ὅτι οἱ «τέσσερις ἄνεμοι» που κρατοῦνται ὑπὸ ἔλεγχον ἀπὸ τοὺς τέσσερις ἀγγέλους τοῦ

εβδομου κεφαλαίου της Αποκάλυψης είναι συγκεκριμένα οι τέσσερις άνεμοι του Ισλάμ.

«Άγγελοι συγκρατούν τους τέσσερις ανέμους, που παριστάνονται ως οργισμένοι ίππος ο οποίος επιδιώκει να λυθεί και να ορμήσει επάνω στο πρόσωπο ολόκληρης της γης, φέροντας καταστροφή και θάνατο στο πέρασμά του». Manuscript Releases, τόμος 20, 217.

Το «θυμωμένο άλογο» του Ισλάμ, το οποίο είναι επίσης οι «τέσσερις άνεμοι» που «κρατούνται», ενώ επιτελείται η σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, φέρει «θάνατο και καταστροφή» (Abaddon και Apollyon) στην «οδό» του. Όπως ακριβώς ο περιορισμός που επιβλήθηκε στην Άγαρ έθεσε εκείνο το προφητικό γνώρισμα μέσα στο σύμβολο του Ισλάμ, έτσι και οι τέσσερις άνεμοι και το θυμωμένο άλογο αμφότερα κρατούνται· και, δεδομένου αυτού του γεγονότος, αναγνωρίστηκε ότι η έναρξη του πρώτου αλλοίμονο προσδιορίζει έναν περιορισμό επί του Ισλάμ, όπως αυτός παριστάνεται από την ιστορική διαταγή του Abubakar.

Και εδόθη εις αυτά εντολή να μη βλάψωσι τον χόρτον της γης, ούτε παν χλωρόν, ούτε παν δένδρον, αλλά μόνον τους ανθρώπους εκείνους οίτινες δεν έχουσι τη σφραγίδα του Θεού επί των μετώπων αυτών. Αποκάλυψις 9:4.

Γραμμή επί γραμμής, η αρχή του δεύτερου ουαί, το οποίο στην τριπλή εφαρμογή των τριών ουαί τοποθετείται πάνω από την αρχή του πρώτου ουαί, προσδιορίζει την απελευθέρωση των τεσσάρων αγγέλων, η οποία στο εδάφιο αντιπροσωπεύει την εξαπόλυση του δεύτερου μεγάλου τζιχάντ του Ισλάμ.

Λέγοντας προς τον έκτον άγγελο, ο οποίος είχε τη σάλπιγγα: Λύσε τους τέσσερις αγγέλους, που είναι δεμένοι στον μέγα ποταμό Ευφράτη. Αποκάλυψις 9:14.

Κατανοήθηκε, λοιπόν, ότι κατά την έναρξη του τρίτου αλλοίμονο, το Ισλάμ θα απελευθερωνόταν και συγχρόνως θα συγκρατούνταν, πράγμα που αποτελεί ακριβώς τη μαρτυρία της Αδελφής White.

«Εκείνον τον καιρό, ενώ το έργο της σωτηρίας θα πλησιάζει στο τέλος του, θλίψη θα έρχεται επάνω στη γη, και τα έθνη θα οργίζονται, όμως θα συγκρατούνται ώστε να μη εμποδίσουν το έργο του τρίτου αγγέλου. Εκείνον τον καιρό η “όψιμη βροχή”, ή αναψυχή από την παρουσία του Κυρίου, θα έλθει, για να δώσει δύναμη στη δυνατή φωνή του τρίτου αγγέλου και να προετοιμάσει τους αγίους να σταθούν κατά την περίοδο όταν οι επτά τελευταίες πληγές θα εκχυθούν». Early Writings, 85.

Όταν διερευνήθηκε το ιστορικό αρχείο του Ισλάμ, διαπιστώθηκε ότι οι πολεμικές επιχειρήσεις και τα επιτεύγματα του αραβικού Ισλάμ της πρώτης συμφοράς νοούνται από το Ισλάμ ως «ο πρώτος μεγάλος τζιχάντ», και ότι οι πολεμικές επιχειρήσεις της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, οι οποίες άρχισαν όταν λύθηκαν οι τέσσερις άγγελοι, νοούνται από το Ισλάμ ως «ο δεύτερος μεγάλος τζιχάντ». Σε συμφωνία με την τριπλή εφαρμογή, το Ισλάμ πιστεύει ότι ο τρίτος και τελευταίος μεγάλος τζιχάντ άρχισε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001. Όπως έγραψε κάποτε ο William Miller, «Η ιστορία και η προφητεία συμφωνούν».

Η εφαρμογή «γραμμή επί γραμμής» μιας απελευθέρωσης και ταυτοχρόνου συγκρατήσεως, όπως παριστάνεται με την τοποθέτηση της αρχικής προφητικής γραμμής του πρώτου και του δεύτερου ουαί η μίας επάνω στην άλλη, επιβεβαιώθηκε τελείως από το Πνεύμα της Προφητείας, και αμέσως

αφότου το Ισλάμ έπληξε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, ο Πρόεδρος George W. Bush επέβαλε έναν παγκόσμιο περιορισμό επί του Ισλάμ εγκαινιάζοντας τον πόλεμό του κατά της τρομοκρατίας. Η ταυτόχρονη απελευθέρωση και συγκράτηση του «οργισμένου ίππου» του Ισλάμ επιβεβαιώθηκε από τη Βίβλο, το Πνεύμα της Προφητείας, και επίσης από την ιστορία.

Εκείνοι που «ακολουθούν τὸ Ἀρνίον» πίσω στὰ παλαιὰ μονοπάτια τῶν Μιλλεριτῶν βρίσκουν τὴν «ανάπαυση», ἥτις εἶναι ἡ ὄψιμη βροχή, τὴν ὁποία ἡ Ἀδελφὴ White προσδιορίζει ὅτι ἀρχίζει ὅταν τὰ ἔθνη ἐξοργίζονται, ἀλλὰ συγκρατοῦνται, ὅπως συνέβη στὶς 11 Σεπτεμβρίου 2001.

«Κατ' ἐκείνον τον καιρό, ἐνὸς τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας θα πλησιάζει στο τέλος του, θλίψη θα ἐρχεται ἐπάνω στη γη, και τα ἔθνη θα οργίζονται, ἀλλὰ θα συγκρατοῦνται ὥστε να μην ἐμποδίσουν το ἔργο του τρίτου ἀγγέλου. Κατ' ἐκείνον τον καιρό, ἡ “ὄψιμη βροχή”, ἡ ἀναζωογόνηση ἀπὸ τὴν παρουσία του Κυρίου, θα ἐλθει, για να δώσει δύναμη στη δυνατὴ φωνὴ του τρίτου ἀγγέλου και να προετοιμάσει τους ἀγίους ὥστε να σταθούν κατά τὴν περίοδο ὅταν οι ἐπτά τελευταίες πληγές θα ἐκχυθούν». Early Writings, 85.

Εκείνοι που «ακολουθοῦν τον Ἀμνὸν» πίσω στις παλαιές οδοὺς τῶν Μιλλεριτῶν βρίσκουν τὴν «ανάπαυση», ἡ ὁποία εἶναι ἡ ὄψιμη βροχή, τὴν ὁποία ἡ Ἀδελφὴ White προσδιορίζει ὅτι ἀρχίζει ὅταν ο ἰσχυρὸς ἀγγελος τῆς Ἀποκάλυψης δεκαοκτῶ κατέβηκε στὶς 11 Σεπτεμβρίου 2001.

«Ἡ ὄψιμη βροχὴ πρόκειται να ἐκχυθῆ ἐπάνω στον λαὸ του Θεοῦ. Ἐνας ἰσχυρὸς ἀγγελος πρόκειται να καταβῆ ἀπὸ τον ουρανὸ, και ολόκληρη ἡ γη να φωτισθῆ ἀπὸ τὴ δόξα του.» Review and Herald, 21 Ἀπριλίου, 1891.

Εκείνος ο ἰσχυρὸς ἀγγελος κατήλθε ὅταν τα κτήρια τῆς Νέας Υόρκης κατεδαφίστηκαν, ἀρχισε ἡ σφράγιση τῶν ἑκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, και ἡ ὄψιμη βροχὴ ἀρχισε να ραντίζει. Εκείνοι που οδηγήθηκαν πίσω στις ἀρχαίες οδοὺς του Ἰερεμίας και βρήκαν τὴν «ανάπαυση», ἡ ὁποία εἶναι ἡ ὄψιμη βροχὴ, τότε ἀναγνώρισαν ὅτι ἡ «ανάπαυση και ἀναψυχή» του Ἡσαΐα ἦταν ἐπίσης ἡ ὄψιμη βροχὴ, ἀλλὰ ἦταν και ταυτοχρόνως προσδιορισμὸς τῆς δοκιμασίας ἡ ὁποία, στὶς 11 Σεπτεμβρίου 2001, ἦλθε ἐνώπιον του λαοῦ του Θεοῦ, και ἰδιαίτερως τῶν «ἀνδρῶν τῶν ἐμπαικτῶν» που «ἐξουσίαζαν τὴν Ἰερουσαλήμ». Κατέληξαν να κατανοήσουν ὅτι ἡ δοκιμασία ἦταν διττὴ, διότι ἀντιπροσώπευε το μήνυμα του Ισλάμ τῆς τρίτης οὐαί, και ἐξίσου σημαντικὰ ἀντιπροσώπευε τὴ βιβλικὴ μεθοδολογία που ἐδραίωσε το μήνυμα τῆς ὄψιμης βροχῆς.

Προς τους ὁποίους εἶπε: Τούτη εἶναι ἡ ἀνάπαυσις, με τὴν ὁποία δύνασθε να ἀναπαύσετε τον κεκοπιασμένον· και τούτο εἶναι ἡ ἀναζωογόνησις· ὁμως δεν ἠθέλησαν να ἀκούσουν. Ἀλλὰ ο λόγος του Κυρίου ἐγινε προς αὐτούς προσταγὴ ἐπὶ προσταγὴν, προσταγὴ ἐπὶ προσταγὴν· γραμμὴ ἐπὶ γραμμὴν, γραμμὴ ἐπὶ γραμμὴν· ὀλίγον ἐδῶ, ὀλίγον ἐκεῖ· διὰ να υπάγουν, και να πέσουν προς τα ὀπίσω, και να συντριβοῦν, και να παγιευθοῦν, και να συλληφθοῦν. Διὰ τούτο ἀκούσατε τον λόγον του Κυρίου, ἄνδρες χλευασταί, οι ἀρχοντες του λαοῦ τούτου, ο ὁποῖος εἶναι ἐν Ἰερουσαλήμ. Ἡσαΐας 28:12–14.

Το να βαδίζει κανεὶς στις ἀρχαίες οδοὺς ἐπέτρεψε στον λαὸ του Θεοῦ τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν να διακρίνει τότε ὅτι ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων, ἡ ὁποία «ἀπεικονίζει τὴν ἐμπειρία του Ἀντιβεντιστικῦ λαοῦ», ἐπρόκειτο να ἐπαναληφθῆ «κατὰ γράμμα», κατὰ τον καιρὸ τῆς σφραγίσεως τῶν ἑκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Ἡ μαρτυρία τῆς ιστορίας, κατὰ τὴν ὁποία ἡ

παραβολή εκπληρώθηκε για πρώτη φορά, κατέδειξε ότι το δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ συνδεόταν άμεσα με την παραβολή και αποτελούσε μέρος αυτής. Επομένως, η «συζήτηση» του Αββακούμ 2 αντιπροσώπευε τη δοκιμασία της αναπαύσεως και της αναψυχής, την οποία οι άνδρες οι χλευασταί αρνήθηκαν να ακούσουν. Καθώς πιστοί σπουδαστές της Αγίας Γραφής συνέχιζαν να ερευνούν τις αρχαίες οδούς, συνειδητοποίησαν ότι όχι μόνον η παραβολή των δέκα παρθένων και το δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ αποτελούσαν την ίδια προφητεία, αλλά και το δωδέκατο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ επίσης.

«Ένα μέρος της προφητείας του Ιεζεκιήλ υπήρξε επίσης πηγή δύναμης και παρηγορίας για τους πιστούς: “Και έγινε λόγος Κυρίου προς εμέ, λέγων, Υιέ ανθρώπου, ποία είναι η παροιμία αυτή, την οποίαν έχετε εν τη γη του Ισραήλ, λέγοντες, Αι ημέραι παρατείνονται, και πάσα όρασις αποτυγχάνει; Διά τούτο ειπέ προς αυτούς, Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός... Επλησίασαν αι ημέραι, και η εκπλήρωσις πάσης οράσεως... Εγώ θέλω λαλήσει, και ο λόγος τον οποίον θέλω λαλήσει θέλει εκπληρωθή· δεν θέλει πλέον παραταθή.” “Οι του οίκου Ισραήλ λέγουσιν, Η όρασις την οποίαν ούτος βλέπει είναι διά πολλάς ημέρας εις το μέλλον, και προφητεύει περί καιρών μακράν απέχοντων. Διά τούτο ειπέ προς αυτούς, Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Δεν θέλει πλέον παραταθή ουδείς εκ των λόγων Μου, αλλά ο λόγος τον οποίον ελάλησα θέλει εκτελεσθή.” Ιεζεκιήλ 12:21–25, 27, 28.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 393.

Η περίοδος της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, όπως απεικονίζεται από το Αντβεντιστικό κίνημα των ετών 1840 έως 1844, αντιπροσωπεύει τη χρονική περίοδο των εσχάτων ημερών, όταν «η εκπλήρωσις πάσης οράσεως» «θέλει γείνει». Η προφητική ιστορία του πρώτου αλίμονο, όταν τοποθετείται επί της προφητικής ιστορίας του δευτέρου αλίμονο, προσδιορίζει την προφητική ιστορία του τρίτου αλίμονο, η οποία είναι η προφητική ιστορία της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Είναι επίσης η ιστορία των ετών 1840 έως 1844. Είναι επίσης η ιστορία κατά την οποία επιτελείται το έργο του αγγελιοφόρου που προετοιμάζει την οδό για τον Αγγελιοφόρο της Διαθήκης. Είναι η ιστορία κατά την οποία τα δύο κέρατα του θηρίου της γης διέρχονται μια μετάβαση από το έκτο έως το «όγδοον», το οποίο «είναι εκ των επτά». Είναι η ιστορία κατά την οποία οι δύο προφήτες φονεύονται στην πλατεία, στο ενδέκατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως.

Εξίσου σημαντικό, όμως, είναι το γεγονός ότι, επειδή ο λόγος του Θεού ουδέποτε αποτυγχάνει, σε συνδυασμό με την αρχή ότι όλοι οι προφήτες ομιλούν για τις έσχατες ημέρες περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη περίοδο, στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 «αι προφητικάί ημέραι είναι πλησίον», όπου «οι λόγοι τους οποίους» ο Θεός έχει λαλήσει «θέλουσιν εκπληρωθή», και «δεν θέλει υπάρξει πλέον αναβολή».

Η αποστασία του 1863 καταδίκασε τον Λαοδικειακό Αντβεντισμό να περιπλανιέται στην έρημο έως ότου όλοι απέθαναν. Ο Κύριος επέστρεψε σε εκείνη την ιστορία στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, όπως είχε πράξει με τον αρχαίο Ισραήλ στην Κάδης.

Η πρώτη επίσκεψη στην Κάδης προκάλεσε την ανταρσία των δέκα κατασκόπων και έφερε τον καιρό της περιπλανήσεως στην έρημο. Στο τέλος των σαράντα ετών, επέστρεψαν στην Κάδης, και εκεί ο Μωυσής χτύπησε τον Βράχο για δεύτερη φορά και εμποδίστηκε να εισέλθει στη Γη της Επαγγελίας, αλλά εκείνοι εισήλθαν με τον Ιησού του Ναυή. Η 11η Σεπτεμβρίου 2001 προσδιορίζει

την τελευταία γενεά, και ο Θεός δεν θα παρατείνει πλέον τον Λόγο Του.

Θα εξετάσουμε αυτό το γεγονός στο επόμενο άρθρο.

«Η ιστορία της ζωής του Ισραήλ στην έρημο καταγράφηκε προς όφελος του Ισραήλ του Θεού έως τη συντέλεια του χρόνου. Οι ενέργειες του Θεού προς τους περιπλανωμένους στην έρημο, σε όλες τις πορείες τους εδώ και εκεί, στην έκθεσή τους σε πείνα, δίψα και κόπωση, και στις εντυπωσιακές εκδηλώσεις της δύναμής Του για την ανακούφισή τους, αποτελούν θεία παραβολή, πλήρη προειδοποίησης και διδασκαλίας για τον λαό Του σε όλους τους αιώνες. Η ποικίλη εμπειρία των Εβραίων υπήρξε σχολείο προπαρασκευής για την υποσχεμένη πατρίδα τους στη Χαναάν. Ο Θεός θα ήθελε ο λαός Του, κατά τις έσχατες αυτές ημέρες, να ανασκοπήσει με ταπεινές καρδιές και δεκτικά πνεύματα τις πύρινες δοκιμασίες μέσα από τις οποίες πέρασε ο αρχαίος Ισραήλ, ώστε να διδαχθεί κατά την προετοιμασία του για την επουράνια Χαναάν.»

«Ο βράχος ο οποίος, κτυπημένος κατ' εντολήν του Θεού, ανέβλυσε τα ζώντα ύδατά του, ήταν σύμβολο του Χριστού, ο οποίος επλήγη και συνετρίβη, ώστε διά του αίματός του να ετοιμασθεί πηγή για τη σωτηρία του απολλυμένου ανθρώπου. Καθώς ο βράχος είχε κτυπηθεί μία φορά, έτσι και ο Χριστός επρόκειτο να “προσφερθή άπαξ, διά να βασιτάξη τας αμαρτίας πολλών”. Αλλά όταν ο Μωσής απερισκεπώς εκτύπησε τον βράχο στην Κάδης, το ωραίο σύμβολο του Χριστού αμαυρώθηκε. Ο Σωτήρας μας δεν επρόκειτο να θυσιασθεί δεύτερη φορά. Καθώς η μεγάλη προσφορά έγινε μόνο μία φορά, είναι αναγκαίο μόνον εκείνοι που ζητούν τις ευλογίες της χάριτός του να αιτούνται εν τω ονόματι του Ιησού,—να εκχέουν τις επιθυμίες της καρδιάς με προσευχή μετανοίας. Μια τέτοια προσευχή θα φέρει ενώπιον του Κυρίου των δυνάμεων τα τραύματα του Ιησού, και τότε θα ρεύσει εκ νέου το ζωοποιό αίμα, το οποίο συμβολιζόταν με την έκχυση του ζώντος ύδατος για τον διψώντα Ισραήλ.»

«Μόνον διά ζώσης πίστεως εις τον Θεόν και ταπεινής υπακοής εις τας εντολάς αυτού δύναται ο άνθρωπος να ελπίζει ότι θα εύρη την θείαν επιδοκιμασίαν. Κατά την περίστασιν εκείνου του μεγάλου θαύματος εις την Κάδης, ο Μωσής, καταπονημένος από τον αδιάκοπον γογγυσμόν και την ανταρσίαν του λαού, έχασε από των οφθαλμών του τον Παντοδύναμον Βοηθόν αυτού· δεν υπήκουσεν εις την εντολήν, “Λαλήσατε προς την πέτραν, και θέλει δώσει τα ύδατα αυτής.” και, στερηθείς της θείας δυνάμεως, αφέθη να αμαυρώση το υπόμνημά του διά μιας εκδηλώσεως πάθους και ανθρωπίνης αδυναμίας. Ο άνθρωπος όστις έπρεπε, και ηδύνατο, να σταθή καθαρός, σταθερός και ανιδιοτελής μέχρι του τέλους του έργου του, υπεκυψεν εν τέλει. Ο Θεός ατιμάσθη ενώπιον της συναγωγής του Ισραήλ, ενώ ηδύνατο να έχη τιμηθή και το όνομα αυτού να δοξασθή.»

«Η κρίση που εκφωνήθηκε αμέσως εναντίον του Μωσέ ήταν εξαιρετικά οδυνηρή και ταπεινωτική,—ότι αυτός, μαζί με τον αποστάτη Ισραήλ, έπρεπε να πεθάνει πριν διαβεί τον Ιορδάνη. Αλλά θα ισχυριστεί ο άνθρωπος ότι ο Κύριος φέρθηκε αυστηρά προς τον δούλο Του για εκείνο το ένα παράπτωμα; Ο Θεός είχε τιμήσει τον Μωσέ όπως δεν είχε τιμήσει κανέναν άλλον άνθρωπο που τότε ζούσε. Είχε δικαιώσει την υπόθεσή του ξανά και ξανά. Είχε ακούσει τις προσευχές του και είχε μιλήσει μαζί του πρόσωπο προς πρόσωπο, καθώς άνθρωπος λαλεί προς τον φίλο του. Ακριβώς κατά τον βαθμό του φωτός και της γνώσης που είχε απολαύσει ο Μωσής, αυξανόταν και η ενοχή του.» Signs of the Times, 7 Οκτωβρίου 1880.

